

Schizofrenní básníková tužka

Pjotyr Kanya

Tóny se přelévají z úst až na zem,
nejsem člověkem, já byl vždy plazem,
a teď to říkám nezměněným hlasem,
lovci, ti ubozí šašci, mě chtějí chytit lasem.

Všichni tvorové se modlí k bohům,
a mě v řetězech dotáhli až k chrámovým schodům,
mezitím však smrt zboří další dům,
nejenom všichni okolo se podobají netvorům.

Čekám zarmoucen na prahu,
negativní energie je zase v noci na tahu,
obrovský pták se roztříštil o dráhu,
všichni ukazují na mě a říkají: „Vrahu!“

Poslední dobou raněn jsem,
ležím ve mdlobách jsa pokousán psem,
ve své hořkosti objímám jen zem,
kolik prostoru zabírám v tvém srdci jen?